

1

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL
BESLAGKAMER

Nr.

A.R. 12/14.744/A

- verzet
- op tegenspraak
- eindbeslissing

Bijlagen : 1 dagvaarding
1 beschikking art. 747 Ger.W.
5 conclusies

In zake van :

KBO nr. met zetel te

Eiseres,
Vertegenwoordigd door Mter

advocaat te

Aangeboden op
Niet te registreren
De Ontvanger

Tegen :

HET VLAAMSE GEWEST vertegenwoordigd door

kantoor houdende te
met

uitdrukkelijke woonstkeuze bij gerechtsdeurwaarder met
kantoor te

REGISTER
NR.

Verweerder,
Vertegenwoordigd door Mter
advocaat te

In. vervanging van Mter

EV

Na in beraadneming op 24 april 2013, spreekt de Beslagrechter
volgende beschikking uit :

Gelet op :

- de inleidende dagvaarding betekend op 23 november 2012 bij exploit van gerechtsdeurwaarder loco gerechtsdeurwaarder verblijvende te
- de beschikking gewezen in toepassing van art. 747 Ger.W. op 7 december 2012;
- de syntheseconclusie, neergelegd ter griffie op 7 februari 2013, en het bundel met stukken, namens eiseres;
- de conclusie, ontvangen per fax op 7 januari 2013 en neergelegd ter griffie op 9 januari 2013, de syntheseconclusie, ontvangen per fax op 7 maart 2013 en neergelegd ter griffie op 11 maart 2013, en het bundel met stukken, namens verweerder;

Gehoord de raadsleden van partijen in hun pleidooien ter zitting van 24 april 2013.

o o o

1. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN EN VAN HET VERWEER

1.1. De vordering van de strekt ertoe het verzet tegen het dwangbevel van 15 november 2012 met als referte RWO: met betrekking tot een administratieve geldboete van 5.000 euro, verhoogd met inningsrecht en kosten dwangbevel, overeenkomst artikel 6.1.49 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) ontvankelijk en gegrond te verklaren,

dienvolgens het dwangbevel van 15 november 2012 met als referte RWO: nietig te verklaren, dan wel terzijde te schuiven overeenkomstig artikel 159 Grondwet;

desgevallend volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 6.1.49 § 7 in combinatie met artikel 6.1.50 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet nu de regeling waarbij een administratieve overheid een administratieve sanctie oplegt, te kwalificeren als een strafsanctie, niet voorziet in een recht op toegang tot een onafhankelijke rechter, waarbij minstens de opeisbaarheid van de sanctie wordt opgeschort totdat de rechter

uitspraak heeft gedaan ten gronde, zoals nochtans beschermd door artikel 6 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en artikel 14.1 BUPO, daar waar dit voor alle andere rechtsonderhorigen onderworpen aan het EVRM wel het geval is?"

Alle kosten ten laste te leggen van verwerende partij, met inbegrip van een verhoogde rechtsplegingsvergoeding van 10.000 euro, geïndexeerd;

Louter ondergeschikt, te oordelen over diens bevoegdheid inzake volle rechtsmacht en de zaak te gronde door te verwijzen naar de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, zijnde een rechtbank met volle rechtsmacht.

1.2. Het Vlaamse Gewest besluit tot de ontvankelijkheid maar ongegrondheid van het verzet.

2. FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

De belangrijkste feiten en procedurevoorgaanden, relevant voor de beoordeling van huidige zaak en zoals zij uit de procedurestukken en de door partijen neergelegde stukken blijken, kunnen als volgt samengevat worden:

is eigenaar van een perceel gelegen te kadastraal gekend onder de gelegen in agrarisch gebied.

Op 25 januari 1979 werd aan de een bouwvergunning afgeleverd voor het oprichten van een herstellingsplaats voor land- en tuinbouwmachines op het perceel.

Op 21 oktober 2011 stelde de bevoegde ambtenaar van het Agentschap Ruimtelijke Ordening een proces-verbaal op, waarbij hij stelde dat in het voorste gedeelte van deze loods een is gevestigd, waar derden terecht kunnen voor de montage van banden, en het eventueel vervangen van remmen, schokdempers, batterijen en andere. De bevoegde ambtenaar stelde dat het gebruik van een gedeelte van de loods voor een bandencentrale een inbreuk uitmaakt op de bepalingen van het gewestplan die dit terrein bestemmen voor agrarisch gebruik.

Ter plaatse werd een eerste stakingsbevel gegeven, bekrachtigd bij beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur dd. 25 oktober 2011.

Op 4 april 2012 stelde de bevoegde ambtenaar van het Agentschap

Ruimtelijke Ordening een proces-verbaal op waarin wordt vastgesteld dat de bandencentrale nog steeds aanwezig is, en er nog steeds activiteiten binnenin de loods worden uitgevoerd. Tevens wordt de omgeving van de loods nog steeds gebruikt als stapelruimte, ondanks het stakingsbevel.

Diezelfde dag werd een tweede bevel tot staking gegeven, bekrachtigd bij beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van 6 april 2012.

legde vervolgens een administratieve geldboete op aan de ten bedrage van 5.000,00 euro wegens de doorbreking van een stakingsbevel, bij toepassing van artikel 6.1.49 VCRO.

Bij brief van 18 juni 2012 verzocht de de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur om kwijtschelding en/of vermindering van de haar opgelegde administratieve geldboete, en verzocht zij hiertoe te worden gehoord.

Bij aangetekende brief van 13 juli 2012 werd de in kennis gesteld van de datum van hoorzitting op 20 juli 2012. Deze aangetekende brief werd niet afgehaald, en de daagde niet op op de hoorzitting.

Bij besluit van de stedenbouwkundige inspecteur dd. 1 augustus 2012 met kenmerk werd het verzoek van de tot kwijtschelding en/of vermindering van de opgelegde administratieve geldboete afgewezen als ongegrond. Diezelfde dag werd deze beslissing meegedeeld aan

Op 2 oktober 2012 tekende een beroep tot vernietiging aan bij de Raad van State tegen het besluit van de stedenbouwkundige inspecteur dd. 1 augustus 2012 waarbij werd beslist om niet op het verzoek tot kwijtschelding en/of vermindering in te gaan, en waarbij een administratieve geldboete wordt opgelegd van 5000 euro.

Op 15 november 2012 liet de Rekenplichtige van het herstelfonds namens het Vlaamse Gewest een dwangbevel voor de som van 5.000 euro betekenen.

Bij exploitatie betekend op 23 november 2012 tekende verzet aan tegen dit dwangbevel, ter inleiding van het huidige geding.

Bij brief van 15 januari 2013 meldde de griffie van de Raad van State dat het Vlaamse Gewest verzuimd had een memorie van antwoord en het administratief dossier in te dienen binnen de vastgestelde termijn.

3. BEOORDELING

3.1. besluit tot de nietigheid van het dwangbevel, betekend op 15 november 2012, stellende dat er hangende de procedure tot nietigverklaring bij de Raad van State geen sprake is van een zekere, opeisbare en vaststaande vordering, zodat ten onrechte werd overgegaan tot het uitvoeren van een dwangbevel.

3.2. De huidige betwisting kadert binnen de artikelen 6.1.49 en 6.1.50 van het VCRO, die luiden als volgt:

"Art. 6.1.49:

§ 1. Onverminderd de bepalingen van afdeling 1, wordt een administratieve geldboete van 5.000 euro opgelegd aan de persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd bevel tot staking, vermeld in artikel 6.1.47, vijfde lid.

De bekrachtigingsbeslissing vermeldt de bepalingen van het eerste lid.

§2. De administratieve geldboete wordt opgelegd door de door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaren. De betrokkene wordt van de beslissing tot het opleggen van de administratieve geldboete in kennis gesteld bij aangetekende brief met bericht van ontvangst. De Vlaamse regering stelt hieromtrent de nadere regels vast.

§3. De ambtenaren daartoe aangewezen door de Vlaamse regering beslissen over de gemotiveerde verzoeken om kwijtscheiding, vermindering of uitstel van betaling van de in § 1 bedoelde geldboeten die de betrokkene bij aangetekende brief tot hen richt. Het verzoek schorst de bestreden beslissing.

§4. De verzoeken, vermeld in §3, worden binnen vijftien dagen, te rekenen vanaf de datum van de afgifte ter post van de aangetekende brief, vermeld in § 2, tweede lid, gericht aan de daartoe door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaren.

§5. De ambtenaren daartoe aangewezen door de Vlaamse regering nemen een beslissing binnen dertig dagen, te rekenen vanaf de datum van het overmaken van het verzoek, vermeld in § 4.

De beslissing van de bevoegde ambtenaren wordt bij aangetekende brief, met bericht van ontvangst, ter kennis gebracht van de indiener van het verzoekschrift.

Bij met redenen omkleed aangetekend schrijven, gericht aan de indiener van het verzoek, kan de bevoegde ambtenaar de voormelde termijn eenmalig verlengen met 30 dagen.

§6. Indien de beslissing niet is verzonden binnen de in § 5 gestelde termijn, wordt het verzoek geacht te zijn ingewilligd.

§7. De administratieve geldboete moet worden betaald binnen zestig dagen na de kennisgeving van de definitieve beslissing.

§8. De vordering tot voldoening van de administratieve geldboete verjaart door verloop van vijf jaar, te rekenen vanaf de dag waarop zij is ontstaan.

De verjaring wordt gestuit op de wijze en onder de voorwaarden bepaald bij de artikelen 2244 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

Art. 6.1.50.

§1. Bij gebrek aan voldoening van de administratieve geldboete en toebehoren, wordt door de met de invordering belaste ambtenaar een dwangbevel uitgevaardigd.

Dit dwangbevel wordt geïmprimeerd en uitvoerbaar verklaard door de daartoe door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaar.

§2. De betekening van het dwangbevel gebeurt bij gerechtsdeurwaardersexploot of bij aangetekend schrijven.

§3. Op het dwangbevel zijn de bepalingen van toepassing van deel V van het Gerechtelijk Wetboek houdende bewarend beslag en middelen tot tenuitvoerlegging.

§4. Binnen een termijn van 30 dagen na de betekening van het dwangbevel kan de betrokkene bij gerechtsdeurwaardersexploot een met redenen omkleed verzet doen, houdende dagvaarding van het Vlaamse Gewest, bij de rechtbank van het arrondissement van de plaats waar de goederen gelegen zijn. Dit verzet schorst de tenuitvoerlegging van het dwangbevel."

Deze artikelen zijn identiek aan de voorheen geldende artikelen 156 en 157 DRO.

3.3. Artikel 6.1.50 § 3 VCRO bepaalt dat de gedwongen invordering van de administratieve geldboete gebeurt door middel van een dwangbevel waarop de bepalingen inzake bewarend beslag en middelen tot tenuitvoerlegging van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing zijn.

De beslagrechter die krachtens de artikelen 1395, eerste lid en 1498 van het Gerechtelijk Wetboek kennis neemt van een vordering betreffende de middelen tot tenuitvoerlegging, beoordeelt enkel de wettigheid en de regelmatigheid van de tenuitvoerlegging. Hij is niet bevoegd om uitspraak te doen over andere geschillen betreffende de tenuitvoerlegging en mag geen kennis nemen van geschillen die wel verband houden met de tenuitvoerlegging, maar niet de rechtmatigheid of de regelmatigheid ervan betreffen.

De beslagrechter die kennisneemt van het verzet tegen het in artikel 6.1.50 § 1 VCRO bedoelde dwangbevel kan geen uitspraak doen over de geldigheid van de bestuurshandeling die aan het dwangbevel ten grondslag ligt, noch over de geldigheid van de administratieve geldboete (zie in die zin Cass. 18 maart 2010, www.cass.be).

In de huidige zaak wordt echter aan de beslagrechter niet gevraagd onderzoek te doen naar de redelijkheid van de administratieve geldboete of de weigering tot kwijtschelding van deze geldboete.

voert slechts aan dat tot de onrechtmatigheid of onregelmatigheid van het dwangbevel betekend door de overheid bij gebrek aan voldoening van de administratieve geldboete en toebehoren moet worden besloten, zonder de geldigheid van de administratieve geldboete die eraan ten grondslag ligt in vraag te stellen in de huidige procedure.

De betwisting wordt door _____ in de huidige procedure uitdrukkelijk beperkt tot de vraag naar het zeker, vaststaand en opeisbaar karakter van de schuld, hangende het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State waarbij de interne en externe wettigheid van de administratieve geldboete en de weigering tot kwijtschelding wordt betwist.

De betwisting over de interne en externe wettigheid van de administratieve geldboete en de weigering tot kwijtschelding wordt door _____ uitdrukkelijk uitgesloten uit het debat.

Aldus wordt slechts een uitvoeringsgeschil voorgelegd. Een dergelijk uitvoeringsgeschil behoort tot de bevoegdheid van de beslagrechter, zoals _____ in hoofdde terech aanvoert.

Er is geen reden om ambtshalve enig verdelingincident op te werpen.

3.4. Er bestaat geen betwisting over het feit dat het dwangbevel werd gevisieerd en uitvoerbaar verklaard door de daartoe door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaar, zoals vereist door artikel 6.1.50 § 1 VCRO.

Het Vlaamse Gewest beschikt bijgevolg over een uitvoerbare titel.

_____ voert thans aan dat het door haar ingestelde beroep tot nietigverklaring van het besluit van 1 augustus 2012 bij de Raad van State tot gevolg heeft dat het dwangbevel niet uitvoerbaar is, hangende deze procedure.

Het Vlaamse Gewest betwist dat de Raad van State ter zake over enige bevoegdheid zou beschikken, gelet op de bepalingen van artikel 6.1.50 VCRO, en besluit tot de uitvoerbaarheid van het dwangbevel.

Er bestaat geen betwisting tussen partijen over het feit dat de administratieve geldboete die in casu wordt opgelegd wordt beschouwd als een strafrechterlijke sanctie in de zin van artikel 6 EVRM en artikel 14 van het BUPO.

Krachtens artikel 6.1 EVRM heeft eenieder bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij wet is ingesteld.

Noch artikel 6.1 EVRM, noch enige andere verdrags- of grondwettelijke bepaling vereisen dat een administratieve geldboete die een straf uitmaakt in de zin van die bepaling, uitsluitend door een rechter van de rechterlijke orde wordt opgelegd en beoordeeld. Behalve wanneer de sancties een vrijheidsstraf inhouden volstaat het dat de overtreder beschikt over een volwaardig juridictioneel beroep.

Een administratieve geldboete, opgelegd aan een enkeling door een administratieve overheid in toepassing van een sanctieregeling bepaald in de wet, het decreet of de ordonnantie, kan wanneer de wetgever die bevoegdheid niet heeft toegekend aan een rechter van de rechterlijke orde, in de regel getoetst worden door de Raad van State in toepassing van zijn algemene bevoegdheid te beoordelen of een maatregel van de overheid al dan niet genomen is met machtsoverschrijding (zie in die zin Cass. verenigde kamers, 15 oktober 2009, nr. www.cass.be; Raad van State, van 6 december 2012, www.raadvst-consetat.be).

De Raad van State kan hierbij onder meer onderzoeken, in het kader van dit objectief contentieux, of de individuele maatregel, met inachtneming van de verdragen, een wettelijke grondslag heeft en inzonderheid op haar evenredigheid kan worden getoetst door een rechter, en kan, zo de overtreder die mogelijkheid niet heeft, die individuele maatregel op grond van machtsoverschrijding vernietigen (zie in die zin Cass. verenigde kamers, 15 oktober 2009, www.cass.be).

De voor de Raad van State bestreden beslissing is een beslissing in de zin van artikel 6.1.49 § 5, eerste lid VCRO, genomen na een gemotiveerd verzoek van tot kwijtschelding of vermindering van een eerder opgelegde administratieve geldboete.

Overeenkomstig artikel 6.1.50 § 4 VCRO kan de betrokkene aan wie een administratieve geldboete werd opgelegd bij wege van verzet tegen een dwangbevel tot betaling van de administratieve geldboete het Vlaamse Gewest dagvaarden voor de burgerlijke rechtbank. Dit verzet voor de rechtbank van eerste aanleg heeft schorsende werking.

In de parlementaire voorbereiding werd over deze mogelijkheid van verzet voor de burgerlijke rechtbank gesteld:

"De rechtbank van eerste aanleg oefent een controle met volle rechtsmacht uit op de administratieve geldboete. De administratie heeft de mogelijkheid om de omvang van de sanctie te moduleren en de rechtbank kan een volledige controle uitoefenen op alles wat onder de beoordeling van de administratie valt. Een rechterlijke controle met volle rechtsmacht garandeert dat het systeem van administratieve geldboeten in overeenstemming is met artikelen 10 en 11 van de Grondwet, zoals onlangs nog in een arrest van het Arbitragehof over de BTW-geldboeten bevestigd werd" (Parl. St. VI. Parl. 1998-99, nr. 1332/8, 13).

Artikel 6.1.50 § 4 VCRO voorziet aldus in de mogelijkheid voor de betrokkene om zich te wenden tot de rechtbank van eerste aanleg, zetelend ten gronde, voor de controle in volle rechtsmacht van de administratieve geldboete.

De decreetgever maakte de rechtbank van eerste aanleg aldus uitdrukkelijk bevoegd om kennis te nemen van deze geschillen.

Deze bevoegdheid waarover de rechter van de rechterlijke orde op grond van artikel 6.1.50 § 4 VCRO beschikt, sluit de annulatie- en schorsingsbevoegdheid van de Raad van State uit (zie eveneens in deze zin Raad van State nr. van 29 november 2010 in de zaak van 29 maart 2013 in de zaak www.raadvst-consetat.be).

De omstandigheid dat de door de decreetgever voorziene mogelijkheid tot verzet niet heeft benut, doet hieraan geen afbreuk (zie eveneens in die zin Raad van State van 29 maart 2013 in de zaak www.raadvst-consetat.be).

Enkel een verzet bij toepassing van artikel 6.1.50 § 4 tegen de administratieve geldboete of de weigering tot kwijtschelding of vermindering bij de bevoegde rechtbank, met name de rechtbank van eerste aanleg zetelend met volle rechtsmacht, schorst de tenuitvoerlegging van het dwangbevel, volgens de bepalingen van artikel 6.1.50 § 4, laatste lid.

In casu werd geen dergelijk, schorsend, verzet aangetekend.

Bij afwezigheid van enig beroep bij de decretaal bevoegd verklaarde rechtbank tegen de beslissing van 1 augustus 2012, met name de rechtbank van eerste aanleg, wordt deze beslissing daarentegen uitvoerbaar, en is de schuldvordering vaststaand, zeker en opeisbaar.

Het bestaan van een beroep tot vernietiging bij de Raad van State tegen de beslissing van 1 augustus 2012 heeft geen invloed op de rechtmatigheid en regelmatigheid van het dwangbevel.

3.5. verzoekt de rechtbank over te gaan tot het stellen van de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 6.1.49 § 7 in combinatie met artikel 6.1.50 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening het gelijkheidsbeginsel zoals vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet nu de regeling waarbij een administratieve overheid een administratieve sanctie oplegt, te kwalificeren als een strafsanctie, niet voorziet in een recht op toegang tot een onafhankelijke rechter, waarbij minstens de opeisbaarheid van de sanctie wordt opgeschort totdat de rechter uitspraak heeft gedaan ten gronde, zoals nochtans beschermd door artikel 6 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en artikel 14.1 BUPO, daar waar dit voor alle andere rechtsonderhorigen onderworpen aan het EVRM wel het geval is?"

De nv Eeckbos geeft echter niet aan met welke rechtsonderhorigen onderworpen aan het EVRM zij zich vergelijkt. De categorie van alle rechtsonderhorigen onderworpen aan het EVRM is onvoldoende vergelijkbaar.

Artikel 6.1.50 § 4 VCRO voorziet daarenboven wel degelijk in een beroep tegen de administratieve geldboete en de beslissing waarbij het verzoek tot kwijtscheiding wordt afgewezen bij een onafhankelijke rechter met volle rechtsmacht, "verzet" genaamd, waarbij dit verzet krachtens de wet de tenuitvoerlegging van het dwangbevel schorst.

In casu moet bovendien worden vastgesteld dat geen gebruik maakte van de mogelijkheid om het decreetaal voorziene beroep aan te tekenen tegen de administratieve geldboete en de weigering tot kwijtscheiding bij de hiertoe bevoegde rechtbank.

Zij heeft dan ook geen persoonlijk belang bij een prejudiciële vraag naar de mate waarin de opeisbaarheid van de sanctie wordt opgeschort in afwachting van een uitspraak ten gronde door de bevoegde rechter, nu zij zelf geen dergelijk beroep heeft ingesteld.

Ook in het kader van haar procedure voor de Raad van State blijkt zij zich te hebben beperkt tot een vordering tot nietigverklaring, zonder op enig ogenblik om de schorsing van de beslissing van 1 augustus 2012 te hebben verzocht.

maakt evenmin aannemelijk dat haar rechten van verdediging of het vermoeden van onschuld zou zijn geschonden.

Er is geen reden tot het stellen van de voorgestelde prejudiciële vraag.

Er is evenmin enige reden tot nietigverklaring van het dwangbevel.

3.6. voert aan dat, mocht het zo zijn dat de rechtbank van eerste aanleg de bevoegdheid heeft om over de administratieve geldboete te oordelen, de door haar voor de Raad van State opgeworpen argumentatie voor de rechtbank van eerste aanleg zetelend ten gronde zal moeten worden opgeworpen.

De voor de Raad van State opgeworpen middelen werden door in de huidige procedure echter niet hernomen. Het verweer ter zake als gevoerd door het Vlaamse Gewest dient dan ook niet te worden beantwoord.

De rechtsmacht van deze rechtbank is uitgeput, door het beantwoorden van de enige opgeworpen middelen.

3.7. die in het ongelijk wordt gesteld, wordt veroordeeld tot de kosten van het geding.

De vordering getuigt niet van een complexiteit die een afwijking van de basisrechtspiegingsvergoeding voor niet in geld waardeerbare vorderingen zou verantwoorden.

OM DEZE REDENEN,

Gelet op de artikelen 4, 37, 41 en 42 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Rechtsprekende op tegenspraak;

Verklaart het verzet van ontvankelijk maar ongegrond.
Wijst haar ervan af.

Zegt voor recht dat er geen reden is om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen.

Veroordeelt tot de kosten van het geding, in haar hoofde vereffend op 149 euro dagvaardingskosten en rolrechten en op 1.320 euro rechtspiegingsvergoeding, en in hoofde van het Vlaamse Gewest op 1.320 euro rechtspiegingsvergoeding.

Aldus uitgesproken ter buitengewone openbare terechtzitting van de
beslagkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, op 19
september 2013;

waar aanwezig waren en zitting namen :
beslagrechter,
griffier.